

FRĂȚI MINERI

Se spune despre voi că în zilele de 14 și 15 iunie a.c. ați fost în București (ați „năvălit”, spun oamenii). Se spune că (chemați ori nechemați?) în loc de-a potoli dezordinea din ziua de 13, ați amplificat-o, ducând-o la paroxism. Se spune că ați acostat pe străzi oameni la întâmplare și i-ați molestat, prădat, mutilat, ucis. Se spune că, în haite, conduse de cite un domn în civil (securist, nu?, bun cunoscător al orașului, cel ce vă și indică adresele), ați pusit multe instituții și nu le-ați cruțat nici pe cele de cultură, făcând praf laboratoare, biblioteci, etc. Se spune că pecelegilor, cumanilor, tătarilor le-au trebuit ani ca să prjolească aceste locuri, în timp ce vouă v-au fost suficiente două zile. Se spune că, desmițând firea blândă a românului, voi nici n-ați fi români. Se spune că... O, Doamne, dar cite rele nu se mai spun acum despre voi!

Prieteni, cunoscuți, străini, încercă să mă convingă că voi ați făcut prăpădul, iar eu, încăpăținat, refuz să cred. Și atunci ei, furioși, mă țau de mână și mă poartă ba pe ici, ba pe colo prin București și îmi arată locurile pe unde ați trecut voi și îmi tot spun vezi, vezi, vezi. Și lată, între altele, m-au dus la Asociația foștilor deținuți politici din Str. Mintuleasa, Nr. 10. Acolo ne-au întâmpinat câțiva bătrâni, obosiți de viață, cu ochii în lacrimi. Și ei ne-au arătat dezastrul: dulapuri sparte cu ranga, mobilier făcut zob, acte rupte, etc. („Cu mobila

domnule, că noi n-avem bani, sintem săraci, sintem cea mai săracă Asociație din București, nici bani de cotizații n-avem”). Povestindu-ne că în ziua de 14 ați venit în trei valuri succesive, în grupe de 25-30, conduse de domnii civili, la ordinarul cărora ați și acționat. Și după ce v-ați răfuit cu tot ce-ați întâlnit pe-acolo, oameni și mobilier, ați furat: un calculator, un monitor, o mașină de scris, un aparat telefonic, haine, alimente, medicamente (derizorii ajutoare primite prin pomana Crucii Roșii Internaționale), și alte mărunțisuri între care... o rîșniță de mână de cafea. După care v-ați îndreptat prada într-o autosanitară (I-B-8080) și, luându-vă rămas bun cu josnice injurături, ați dispărut.

Ei, acum te-ai convins?, m-au întrebat prietenii mei. Da, le-am răspuns, m-am convins că aici n-a putut fi mina minerilor, fiindcă... fiindcă în Mintuleasa Nr. 10 e o casă minerească și nimeni nu poate fi într-atît de nebun să-și prade propria casă. În ea locuiesc foștii mineri, deținuții politici care în anii 50-60 au lucrat în cele mai nocive mine din țară, minele de plumb din Maramureș, la Baia Sprie, Cavnic și Valea Nistrului.

Prieteni mei bucureșteni nu știu, dar voi, mineri, nu se poate să fi uitat că ortacii voștri din Mintuleasa Nr. 10 intrau cu voi în aceleași suturi și, în vreme ce voi scormoneați pământul în orizonturi mai ocrotite, spre suprafață, ei se aflau

BANU RĂDULESCU

(Continuare în pag. 4)

NR. 13 - 9-15 IULIE 1990

Frați mineri

(Urmare din pag. 1)

la cele mai adânci și mai grele orizonturi, cum era la Cavnic orizontul 12, numit „iadul”, fiindcă era cel mai puțin aerisit, cu o temperatură ca în Sahara la amiază, și cu cele mai periculoase „balene” ce se prăbușeau deseori peste ei, îngropându-i de vii. Vă zăreai unii pe alții de la distanță, n-aveai voie să luați contact cu ei, vă împiedica securitatea, dar voi îi păcăleai pe securiști, și aveai unghere știute doar de voi pe unde lăsați de-ale mincării și ziare, ca să le găsească ortacii voștri deținuți. Tot voi, minerii liberi, le-ați înlesnit evadarea unora. În 1954, la Valea Nistrului și Cavnic, o evadare simultană, atât de bine pusă la punct încît securitatea a bănuțat că e semnalul unei răzmerițe generale, a tuturor minerilor. Cum tot voi i-ați adăpostit pe evadați în casele voastre, hrănindu-i și dându-le haine de schimb, și derutându-i pe securiștii care,

însoșiți de ciini, li căduseră cu înfrigurare. Unul din evadați a fost găzduit chiar în casa secretarului de partid al minei și acel om, avînd de ales între datoria de partid și datoria minerească, n-a ezitat să rămîna solidar cu ortacul său miner, și nu l-a denunțat. Așa cum nici cei evadați, prinși ulterior și stîlciți în bădă ca să-și denunțe gazdele, n-au suflat o vorbă.

La toate astea am adăugat, tocmai fiindcă am trăit între voi și vă cunosc bine (pe vremuri, am fost șase ani medic în regiunea Hunedoara și ne iubeam, salutîndu-ne cu apelativul „frate”), că voi, adevărații mineri, trăind clipă de clipă în subteran cu moartea alături, ocrotind pînă și șobolanii, sin-teți incapabili să provocați moartea cuiva. Cu atît mai mult a ortacilor voștri, căci ortaci vă sint mulți din cei ce locuiesc azi în Mintuleasa Nr. 10. Dacă nu alte motive, măcar proverbiale solidaritate minerească v-ar fi împiedicat să devastați acea casă.

Cu astfel de argumente, frați

mineri, încerc să vă apăr din răspuneri în fața scepticilor mei prieteni și cunoscuți bucureșteni. Am obosit de cînd vă apăr și, zău, alte argumente nu mai am la îndemînă. Ar mai rămîne totuși unul: o dezmințire a voastră, precum că nu voi, adevărații mineri, ați compus hoarda pustiitoare, ci dimpotrivă, dușmanii voștri, vreau să spun ai țării. Vicleni, uci-gașii de meserie s-au camuflat în uniformele voastre minerești, tocmai știind bine că dintre toate uniformele muncitorești a voastră conferă cea mai mare respectabilitate. Or, eu sint convins că voi nu veți îngădui să fie impietat numele de „miner”, de adevărat miner, de niște gunoate subumane care nu au nimic de-a face cu sufletul de miner.

În așteptarea acestei dezmințiri, dorită cit mai grabnic de toată țara, dar mai ales de bătrînii voștri ortaci din Mintuleasa Nr. 10, închei rîndurile de față salutîndu-vă cu tradiționalul „Noroc bun!”.